

Fredags, der maa staffles Luft, og saa kommer man til at sige: Lad os opgive det græske Sprog i Skolerne. Den ærede Minister forekom mig lige overfor denne Sag, ved det Forslag, han her er fremkommet med, at staa som en Debitor, der har anerkendt forfællige Krævs fuldkomne Berettigelse. Han har en Forpligtelse lige overfor disse Sag, men kan ikke beslutte sig til at opgive, hvad han selv erkender for at være en Luksus, noget som ganske vist kunde undværes, og han er som en Mand, der en Gang er vant til at bo flot med en stor Sal, til at holde Heste og Kæretøj, men som tror, at han af Hensyn til sin Omgangskreds, Omgangsvener, ikke kan give denne Luksus op, skønt det er den eneste Betingelse for, at han kan komme til at opfylde sine Kreditorers Lovlige Fordringer. Derfor maa den ærede Minister nu, idet han ikke tør blive staaende paa det Standpunkt, han indtog i 1889, knibe paa ethvert Punkt og slaa en Streg over de Fordringer, han anerkendte i 1889. Havde Ministeren stillet sig resolut, og var bleven staaende resolut paa sit Standpunkt af 1889 og havde anvendt sin Indflydelse paa at faa sine Venner til at gaa med til denne Reform, saa havde Ministeren haft god Udsigt til at føre Sagen igennem, saaledes at saa godt som alle kunde være tilfredse, med Undtagelse af de saa, som mene, at det græske Sprog quand même er noget, der skal holdes paa. Hvis Ministeren ikke havde kunnet føre sin Krig igennem paa dette Standpunkt, og navnlig havde maattet vente at falde for sine egne Venners Modstand, saa havde den ærede Minister staaet med den Sympati, som altid følger en Helt, der staaer fast paa visse Principper for at føre dem igennem. Nu sagde den ærede Minister os forleden Dag, at ganske vist har han maattet opgive dette Standpunkt, han troede ikke, han opnaaede noget derved, han nærede ikke Illusioner, han indsaa meget vel, at han var i Færd med at sætte sig mellem to Stole. Ja, den ærede Minister veed vist meget godt, hvorledes det gaar en Mand, der sætter sig mellem to Stole, og hvilke Følelser, man nærer for en saadan Mand, naar han naar det Resultat, som i Reglen er Tilfældet, naar man sætter sig imellem to Stole, og som ikke kan være særlig opmuntrende for ham.

Jeg vil tillade mig lige over for den ærede Ministers Ytringer at tage nogle enkelte Punkter, som han mente vare utvivlsomme Forbedringer ved Lovforslaget. Hovedforbedringen skalde være den, at der paa den ene Side gaves Latinerne en udvidet Matematikundervisning gennem hele

Stolen og paa den anden Side faa Matematikerne en udvidet Latinundervisning, som ogsaa følger dem lige til Skolens Udgang. Der er Forholdet, saa vidt jeg kan regne ud, det, at Ministeren vil give Latinerne to ugentlige Timer i Matematik, og Matematikerne 8 ugentlige Timer i Latin, det vil sige, Tillæget beregnet paa 2 Aar. Det er nu heller ikke ganske lige; der gives aabenbart et større Tillæg i Latin til den ene Side, end af Matematik til den anden, men den matematiske Undervisning, som Latinerne faa i de to øverste Klasser, og som kun skal bestaa af 2 Timer, den er næsten værre end ingen. Den ærede Minister har antydet, at Eleverne ikke skalde bringes synnerlig ud over, hvad de allerede havde, det skalde blot være en Fæstnelse af det allerede lærte. Jeg tillod mig forleden Dag at antyde, at det dog utvivlsomt var Mening, at et Sag som Trigonometri skalde optages deri, men ved en saa omfattende Bidskab som Matematik at give Eleverne to Timer om Ugen i de to øverste Klasser, vil ikke være tilfredsstillende hverken for Lærere eller Disciple, og jeg tror, at det vilde være en højt pinlig Undervisning baade for den ene og den anden. — Hvad dernæst angaar Udvidelsen af Latinundervisningen for Matematikere, de 8 Timer, som søjes til gennem hele Skolens Kursus, saa berørte den ærede Minister, at den var nødvendig, ikke alene for at gøre dem til dannede Mennesker, for at de kunde faa den almindelige Dannelse, hvorved jeg ikke kan antage, at Ministeren netop har sigtet til deres Stikkethed til at følge med i det akademiske Studium — vi sige jo: „non scholæ sed vitæ discimus“, og det ærede Medlem for 11te Kreds (Stühr) maa undskyldte, at det er ikke alene for at følge med i Sagstudiet, at de lære noget i Stolen — nej, naar der tales om almindelig Dannelse, saa mener man den Betydning, det kan faa for deres Liv. Nu siger den ærede Minister, at dette Tillæg til Latinundervisningen er nødvendigt, fordi den nuværende Latinundervisning for Matematikerne er saa højt utilfredsstillende. Han siger, at de komme ikke videre end til Forfatterlæsningen, de have en Følelse af, at det hverken er hugget eller stuet, de stoppe for tidlig. Dertil vil jeg sige, at efter hvad der er oplyst om Matematikerne, saa lære de af Forfattere i Latin ikke alene de væsentligste Prosaforfattere, endogsaa Ciceros Taler i temmelig stort Omfang, men ogsaa Digtere som Ovid og Virgil ved Udgangen af 4de Klasse. Den Forfatterkundskaab, som de yderligere faa i femte og sjette Klasse indskrænker sig væsentlig til nogle